

Než vycouvám

Žalman

Často jsem se styděl, styděl po uši,
tváře rudé, tak jsem plách,
do země Chodů a nahých Venuší,
já hledal jsem je doma po stěnách.

Lampa byla slunce, slunce kytek lán,
postel tiché nádraží,
do země Chodů přes louky oceán,
já přeplaval svět k nám na zápraží.

Než vycouvám, vycouvám, vycouvám,
ještě si zavzpomínám, ještě si zasním,
než vycouvám, vycouvám, vycouvám,
ještě že zapomínám, ještě že zaspím,
ještě že zapomínám.

Dál na drsném větru jsem letěl horám vstříc,
věčným ledem spoutaný, do země Chodů a nahých Večernic,
já v dlaních jsem měl trasy popsany.
Katedrála nebe, nebe modrý strop, na kolínka klekání,
svou zemi Chodů ke slunci na východ,
ja klukům jsem ji poslal ze spaní.

Než vycouvám, vycouvám, vycouvám,
ještě si zavzpomínám, ještě si zasním,
než vycouvám, vycouvám, vycouvám,
ještě že zapomínám, ještě že zaspím,
ještě že zapomínám.